

METASTASIO, PIETRO
MOZART, WOLFGANG AMADEUS
CRAELIUS, CARL MAGNUS

**La clemenza di Tito. Titi mildhet. Dramatisk
handling, med musik. Innehåll: ...
Personerne: ... =Anon=. Stockholm, tryckt
hos Olof Grahn, 1818.**

Stockholm
1818

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

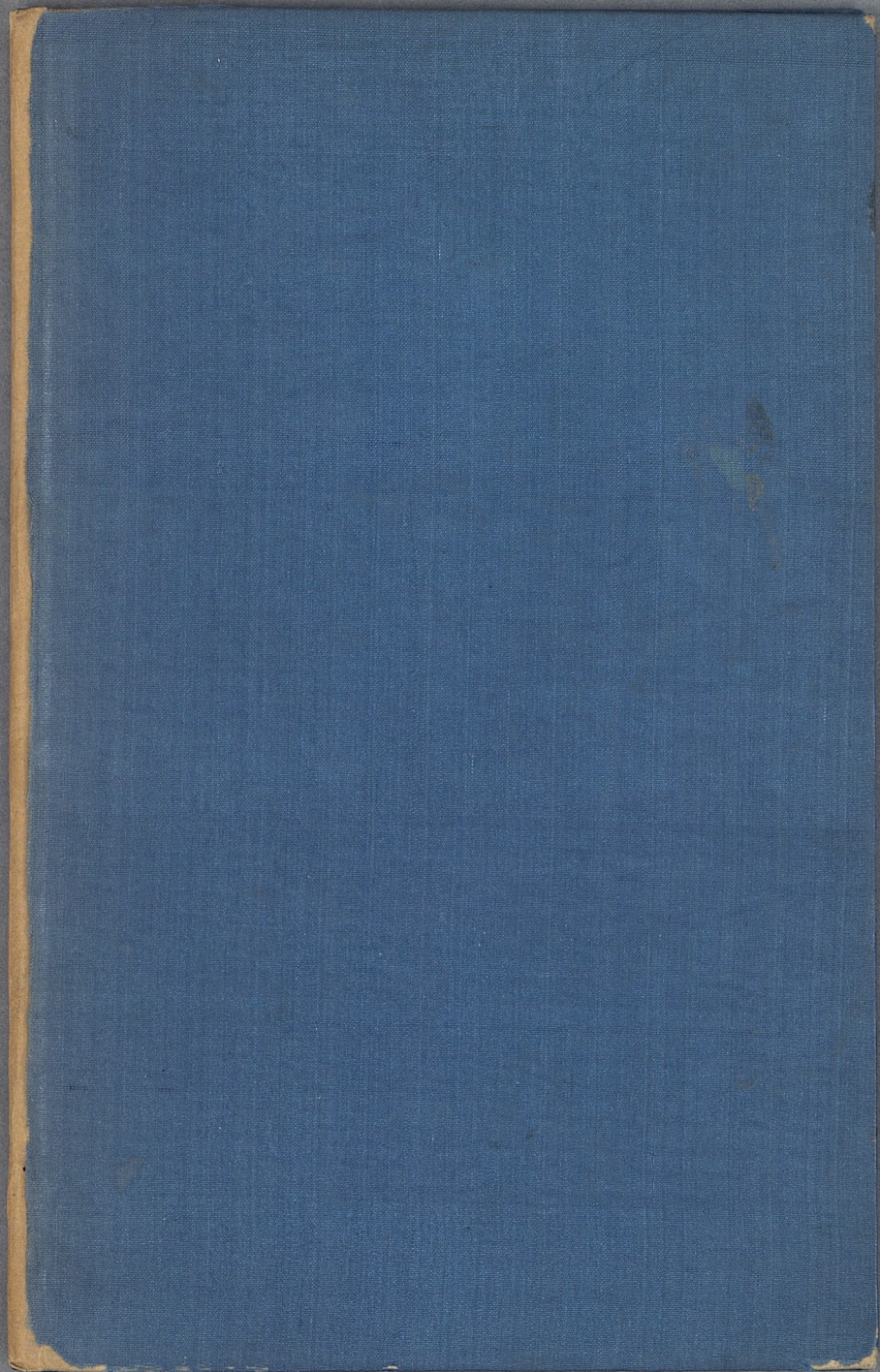
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt. Utl.

Dram.

1700-1829

Ex. A

af P. A. D. B. Metastasio,

Öfvers. af C. M. Crælius

La Clemenza di Tito.

Titi Mildhet.

Dramatisk Handling,

med Musik.

Innehåll:

Hvar och en har sig Sexti sammansvärjning mot Titus bekant. På Vitellias inrådan, som Sextus med håftighet älskade, traktade han efter Titi, sin Kejsares och förtrogne Vans lif, hvarföre han fängslades och dömdes af Senaten till döden, men blef, tillika med sind medbrottslige, af Titus befriad, och till nåder upptagen. Handlingen börjar med Sexti fängelse.

Scenen är i Rom.

PERSONERNE:

TITUS VESPASIANUS, Roms Kejsare, Herr Sibent.
SEXTUS, Kejsarens Älskling, Fru Sevelin.
PUBLIUS, Prefect för Kejsarl. Lifvakt, Herr Preumayer, C.
SENATORER. SOLDATER. LICTORER. FOLKET.

STOCKHOLM,

tryckt hos OLOF GRAHN, 1818.

1:ma P A R T E.

SCENA 1:ma.

Prigione. (Sesto in catene, seduto sopra un sedile.)

Sextus.

Di mia vita infelice

Eccomi dunque al fine!

Moro, o Vitellia! e moro infame.

Di mia Sventure, di mie pene è questa

La più amara e funesta. E forse un giorno

Te pur dovrò accusar, e di mia colpa

E dell' infamia mia.

Farti complice ancor. In ceppi avvinta,

Circondata da mostri, a orribil morte,

Da me Vitellia, o Dio! avrai tal sorte!

Jo dar morte a un innocente?

Jo svenar, chi serba fede?

Vedo l'ombra qui presente

Di colei, da me tradita,

Mi persegue, mi minaccia,

Mi rinfac'cia la ferita,

E al mio Giudice comanda,

Gran sentenza fulminar.

Qual d'affette orrida piena

Mi fa l'anima vacillar.

Jo tradirlo? oh! qual orrore!

1:sta AFDELNINGEN.

SCENEN 1:sta.

Fångelse. (Sextus i kedjor sittande på en bänk.)

Sextus.

Ett lif så olycksaligt,
Skall ändtlig nå sitt slut.

Jag dör, o Vitellia, och dör vanärad!

Af mina olycker, af mina qval, är detta

Det bittraste, det värsta. Och en dag kanske

Dig jag skall anklaga, och till mitt brott

Och till min vanära

Göra brottslig äfven dig! I kedjor fjättrad,

Omgifven af böddlar .. till rysligt dödsstraff..

Af mig ... Vitellia! O Gudar! skall du dömas?

Jag en oskyldig gifva döden?

Jag offra den mig trohet burit:

Näryarande jag skuggan ser

Af henne, som jag tänkt förråda;

Hon hotar mig och mig förföljer,

Mig förebrår sitt bané sår,

Och Domarns pligt hon fordrar upp;

Att hämnadens åskor mot mig slunga.

Hvad fasans känslor mig kringsväfvat,

Att tvéksamt göra mitt beslut!

Henne jag förråda? O hvilken fasa!

Sento il core in sen gelar.
 Ah! Tiran dei cori amanti
 Deh! non farmi delirar! (*siede.*)

SCENA 2:da.

Publio.

Sesto vien meco!
 Il Senato raccolto là t'attende
 Ove ogni reo la sua sentenza intende.
 (*Parte e Sorto fra le guardie.*)

SCENA 3:da.

Coro Generale.

Viva Tito, viva il Grande,
 Tito evviva, evviva, evviva!

Tito.

Ecco o fidi Romani! ecco il momento.
 Ove di Vostra fé prove mi date!
 Felice solami rendet il Vostro Amore;
 Ma pure, oh Dei!
 Freddo tremor nel sen mi gelar il Core.
 Ciel! rendete mendace il mio timore!

Hjertat isas i mitt bröst,
O! tyrän för öma själar
Gif mig i min ysel tröst! (sätter sig.)

SCENEN 2:dra.

(Publius med Soldater och Sextus.)

Publius.

Sextus, följ mig åt!
Församlad dig Senaten väntar
Der brottets dom, den plär förkunna.

(Sextus går bort mellan Vakten, anförd af Publius.)

SCENEN 3:dje.

(Ett rum i Kejsrerliga Palatset, med ett skrifbord
och en stol till höger, Soldater, Rådsherrar, Folk,
Lictorer, sedan Titus åtföljd af de förnämsta i
Riket.)

Allmän Chor.

Lefve Titus! Lefve den Store
Titus! Lefve, lefve, lefve!

Titus.

Kommen, trogne Romare! Kommen är stunden
Då af eder tro jag prof skall röna.

Folkets härlek, Min belöning.

Men likväl, o Gudar!
Stelnadt till is mitt bröst, mitt hjerta skälfter.
O! Vare bedräglig den fruktan jag hvälfter!

Mentre fra mezzo a Voi

Tutto m'ispira Amore,

Insolito tremore

Serpendo in sen mi va.

A me, che son Regnante

Dolcezza il Ciel prepara,

Pure in sì lieto istante

L'alma gioir non sa.

SCENA 4^a

Publio.

Già de' pubblici giuochi

Signor! l'ora trascorre. Il dì solenne

Sai, che non soffre il trascurarli; e tutto

Colà d'intorno alla festiva Arena

Il popolo è raccolto.

Tito.

Andremo;

Publio, fra poco. Io non avrei riposo,

Se di Sesto il destino

Pria non sapessi. Avrà il Senato ormai

Le sue discolpe udite.

Publio.

Ah! troppo chiaro

Lentulo favellò.

Tito.

Lentulo forse

Under det, midt ibland er,
 Allt mig ingifver kärlek,
 En övanlig rysning
 I mina ådror sprids.
 Fast kärlek thronen stöder
 Och Himlens lugn min själ;
 En hemlig aning föder
 Smärta deri likväl.

SCENEN 4:de.

(*Publius* och *Titus*.)

Publius.

Ren till allmänna spelen,
 Herre! tiden är inne. Dagens högtid
 Vet du, ej uppskof tillåter, och redan
 Rundt omkring den festliga banan
 Allt Folket är församladt.

Titus.

Dit gå vi;

Publius, nu genast. Men jag ej hvila finner;
 För'n af Sextus jag ödet
 Rönt, och upplyses: Om än *Senaten* har
 Hans oskuld hunnit pröfva.

Publius.

Ack! alltför tydligt

Lentulus talat har.

Titus.

Lentulus kanske

Cerca al fallò un compagno
 Per averlo al perdono. Ei non ignora
 Quanto Sesto m'è caro...
 Pur dal Senato ancora
 Non torna alcun. Che mai sarà? va, chiedi,
 Che si fa? che si attende?

Publio.

Vado, Signor!... Ma temo
 Di non tornar nunzio felice... (*parte.*)

Tito.

Ma se Sesto è pur reo dopo sì grandi
 Prove dell' Amor mio?
 Sapré scordarmi appieno...
 Ma — non sarà, nò, nò! lo spero almeno.

SCENA 5^a

Publio.

Cesare, nol dis'io? Sesto è l'autore
 Della trama crudele!

Tito.

Publio, ed è vero?
 Sesto è pur reo?

Publio.

Per troppo ei di sua bocca
 Tutto affermò. Coi complici il Senato
 Alle fiere il condanna. Ecco il decreto,

Söker i brott en delaktig,
 Att af nåden det ock få. Han nogå känner,
 Huru Sextus jag älskar ...

Men — från Senaten jag väntar
 Förgäfves ett bud. Hvad gör den väl? gå, fråga:
 Hvad den gör? Hvilket dröjsmål?

Publius.

Herre! jag går ... men fruktår,
 Att ej mitt svar lycklig dig kan göra. (går.)

Titus.

Men vor' Sextus brottslig efter så stora
 Prof utaf min vänskap?

Skall jag fullkomligt glömma. . .

Men nej! ack nej! åtminstone jag hoppas.

SCENEN 5:te.

(*Publius med Sexti dödsdom i handen.*)

Publius.

Cesar! som jag sagt — Sextus upphofsmanen

Till en sammangaddning är.

Titus.

Publius! är det sanning?

Sextus är då brottslig?

Publius.

Alltför sant! och hans bekännelse

Allt bekräftat har. De brottslige af Rådet

Till rof åt vilddjur'n dömas. Se här är domen!

Terribile, ma giusto;
Nè vi manca, o Signor, che il nome Augusto.

Tito.

Onnipotenti Dei! Tutti partite! (*Partono*)

Che orror! che tradimento!

Che nera infedeltà! Fingersi amico,

Essermi sempre al fianco! ogni momento

Esigger dal mio cuore

Qualche prova d'amore, e starmi intanto

Preparando la morte! ed io sospendo

Ancor la pena? e la sentenza ancora

Non segno?... Ah! sì lo scellerato muora!

Mora?... Ma senza udirlo

Mando Sesto a morir? Sì! già l'intese

Abbastanza il Senato. E s'egli avesse

Qualche cosa a svelarmi? Olà! s'ascolti!

E poi vada al Supplizio! (*alla guardia chi entra*)

A me si guidi

Sesto! (*sorte.*) E' pur di chi regna

Infelice il destino!

Voglio-sì, ho risoluto, io stesso voglio

Penetrar di quel Core

I più ascosi ricessi. . .

— — — — —
La primiera Amistà parla a favore

Dell' infelice Amico.

Numi, pietosi Numi!

Fate, che in Sesto il mio fedel ritrovi!

O! quanto l'amerei!

Quasi per troppa gioja, io ne morrei.

Förskräcklig, men rättvis!
Ej fattas, Herre! mer, än Kejsarnamnet

Titus.

O! mäktige Gudar! gån alla hädan! (*de gå.*)
O! hvad blygd! o! hvilka ränker!
Hvad neslig trolöshet! Lätsade vänskap!
Vara mig städse vid sidan! och alla stunder
Begära af mitt hjerta

Något vänskapsprof — och mig hereda,
Bereda mig döden! och jag skull' dröja
Ännu att straffa? och än jag domen tvekar;
Att tekna?... Nej! den otacksamme mördern!
Mörda?... Men så ohördan
Dömes Sextus till döds? Ja! Re'n han hördes
Mer än nog utaf Rådet. Än om han hade
Något skäl att förtro mig? Hör hit!... först höras;
Och se'n — möte han döden! (*till Vakten som
inkommer*) Till mig lät föras

Sextus! (*Vakten går*) Hvem mer att beklaga
Än *den* som regerar?

Ja! jag vill! Jag har beslutat... Ja! sjelf jag vill det...
Genomborra hans hjertas
Aldrainnersta gömslor.

— — — — —
Hans fordna vänskapsrätt talar till det bästa
För den olyckliga vännen.
Gudar! ack! milde Gudar!
Gifven att i Sextus än min vän jag finner!
O! hvad han älskad är!
O! en så häftig glädje mig lifvet kosta skulle!

Non tradirimi in questo istante

Dolce Speme del mio Cor!

Ah! ridona a un' alma amante

Il conforto suo miglior!

Abbastanza...

Chi s'avvanza?

Il Senato? Deh! venite!

Deh! Parlate! Dunque Sesto?

Coro.

Sesto è reo.

Tito.

Eterni Dei!

Avran fin i giorni miei.

A lui volo...

Coro.

Arresta, ascolta!

Tito.

Ah! lasciate che una volta

Io lo stringo a questo sen!

Coro.

Nò! Nò! Nò!

Tito.

Lo volete? quel momento

Sol puo rendermi contento.

Eterni Dei! date forza a questo Cor!

Coro.

Vieni al Circo! punisci un traditor!

Ack! förråd på denna stunden,
 Ljufva hopp! ej hjertats fröjd!
 Skänk min själ, af sorger bunden,
 En så önskad sällhets höjd!

Ömt jag röres.

Men hvad höres?

Det är Rådet? . . . ack! så kommen!
 Ack! så talen! alltså . . . Sextus?

Chor.

Sextus är brottslig.

Titus.

Evige Gudar!

Mitt olycksmått är fullt.

Fort! till honom!

Chor.

Ack vänta! . . . Din lycka.

Titus.

Låt mig än få trycka

Min vän till detta bröst!

Chor.

Nej! nej! nej!

Titus.

J mig neken? . . . all min lycka

Är min vän i famnen trycka.

Gudar! ack, skänken åt mitt hjerta stöd!

Chor.

Till Circus! Förkunna der förrädarnes död!

Tito.

Ah! quest' alma si confonde
Per eccesso di dolor.

Coro.

(Ripete l'istesse parole m. m.)

Fine della prima Parte.

2:da PARTE.

SCENA 6:ta.

Publio.

Attendi o Sesto! al Sovrano t'annunzio.

Sesto.

Oh! pena! oh! tormento!

Ormai vicina è l'ora

Che il miglior de' Monarchi

Pronunzierà su mè sentenza orrenda,

Che merto traditore!

Oh! tormento crude! fiere dolore!

Titus.

Ack! mitt hjerta vill mig brista
Af så djup, så gruflig sorg.

Choren.

(*Repeterar samma ord, m-tis m-dis.*)

2:dra AFDELNINGEN.

SCENEN 6:te.

Publius, Sextus (i kedjor mellan Vakten).

Publius.

Din ankomst, Sextus! jag Kejsaren bebädar.

Sextus.

Hvad smärta! o, hvad plåga!
Den stunden är nu nära,
Då den bäste af Monarker,
Afkunna skall mot mig förbrytarns utslag;
Jag svekets tyngd skall bära.
O! mina dagars blygd! blygd för all min ära!

SCENA 7.ma.

Publio.

Tito s'avvanza.

Sesto.

Quello di Tito è il Volto?

Ah! dove, oh! Stelle! è andata

La sua dolcezza usata?

Or ei mi fa tremar.

Tito.

Eterni Dei! di Sesto

Dunque il semblante è questo?

Oh! come può un delitto

Un volto trasformar!

Publio.

Mille diversi affetti

In Tito guerra fanno.

S'ei prova un tale affanno

Lo seguita ad amar.

Tito.

Avvicinati!

Sesto.

O! Voce!

Che piombami sul Core!

Tito.

Non odi?

Sesto.

SCENEN 7:de.

(Publius, sedan Titus.)

Publius.

Titus dig nalkas.

Sextus.

Detta är Titi anlet?

Ack! hvart, o Gudar! försvunnit

Hans fordna förtjusande mildhet?

Han nu en skräck mig bär.

Titus.

Evige Gudar! af Sextus.

O! hvilka drag äro desse?

O! hur förbrytelsens nesa

Hans anlet vanställdt gör!

Publius.

Tusen villrådiga känslor

I Titi bröst sig para.

Om han så rörd kan vara,

Han ännu älska bör.

Titus.

Kom närmare!

Sextus.

Hvad stämman;

Som tynger på mitt hjerta!

Titus.

Hör du ej?

Sesto.

di dolore
Mi sento oh Dio! mancar
Oh Dio! non puo chi muore;
Non puo di più penar.

Tito, Publio.

Palpita il traditore
Né gl'occhj ardisce alzar.

Tito.

Ah! Sesto! è dunque vero?
Dunque vuoi la mia morte! In che t'offese
Il tuo Padre, il tuo Prence,
Il tuo benefattor?

Sesto.

Ah! Tito! ah mio
Clementissimo Prence!
Non più, Non più! Se tu veder potesti
Questo misero cor! spergiuoro, ingrato,
Pur ti farei pietà.

Tito.

Sorgi, infelice!

Il contenersi è pena
A quel tenero pianto. Or vedi a quale
Lagrimevole stato
Un delitto riduce una sfrenata
Aavidità d'Impero! E che sperasti
Di trovar mai nel trono? il sommo forse
D'ogni contento? ah! sconsigliato! osserva

Sextus.

Ack! af smärta

Jag re'n; o Gud! förgås

O! Gud! männ bålet's låga

Mer grym och smärtsam är?

Titus, Publius.

Förrädarn all sin plåga

Villrådlig i sin uppsyn bär

(*Titus ger ett tecken och Publius med Vak-*
ten aflägsnar sig.)

Titus.

Ack Sextus! är det då sanning?

Vill du då min död? Hvad har jag brutit?

Är ej din fader; jag din furste,

Din välgörare?

Sextus:

Ack! Titus! ack! min mildaste Furste! (*faller på knä.*)

Ej mer! ej mer! ack kunde du väl skåda

I detta usla bröst! menedisk, otacksam,

Än jag skulle röra dig

Titus.

Stig opp! olycklige!

(Med möda jag uthärdar

Hans förtviflans tårar.) Du ser i hvilket

Bedröfvelses tillstånd

Förbrytelsen störtar af ett obändigt

Herrsklystet begär! och hvad hoppas du

Att på Thronen väl finna? Kan hända höjden

Afall din önskan? ack! hvilken dårskap! betrakta

Quai frutti io ne raccolgo —

E bramalo se puoi;

Sesto.

No! questa brama

Non fù, che mi sedusse.

Tito.

Dunque che fu?

Sesto.

La debolezza mia,

La mia fatalità.

Tito.

Odimi Sesto!

Siam soli. Il tuo Sovrano

Non è presente. Apri il tuo Core a Tito!

Confidati all' Amico! Jo ti prometto

Che Augusto nol saprà. . .

E taci! nol rispondi?

Sesto

Signor. . . sappi

Dunque — che fò?...

Tito.

Parla una volta!

Che mi volevi dir?

Sesto.

Ch'io son l'oggetto

Dell' Ira degli Dei,

Ch'io stesso

Traditor mi confesso.

Hvad frukter jag deraf smakar;
Och välj den om du kan!

Sextus.

Nej! denna önskan
Var ej den mig förledde,

Titus.

Hvad var det då?

Sextus.

Det var svagheten blott,
Ett oundvikligt ödes lag

Titus.

Hör mig då, Sextus,

Här allena! Här din Kejsare

Är ej tillstädes. Öppna ditt hjerta för Titus:
Förtro dig åt vännen! dig ger jag löfte:

Att ej Kejsarn veta får . . .

Du tiger, . . . du ej svarar?

Sextus.

Min Prins! . . . vet då.

Alltså . . . men hvad?

Titus.

Tala då en gång!

Hvad! du vill . . . säg!

Sextus.

Föremål jag varit
För Gudars grymma vrede. Jag var det.
O! bäste ibland vänner!
Mig brottslig jag bekänner

Empio mi chiamo,
Ch'io merito la morte? ch'io la bramo!

Tito.

Sconoscente! e *t'avrai.*

Custodi! il reo toglietemi d'innanzi!

Sesto.

Il bacio estremo su quell' invitta man!

Tito.

Parti! non è più tempo;

Or tuo Giudice io sono:

Per un ingrato. Cor non v'è perdono.

Sesto. Duo.

La voce della morte

E' questa, sì, ch'io sento;

Ma sol mi fa spavento,

Che fui un traditor.

Tito.

La voce della morte

E' questa, sì, che senti;

Ma solo ti spaventi

Che fosti un traditor.

Sesto!

Lascia che a piedi tuoi...

Tito.

Vanne! ti scosta omai!

Och trolös. Skänk mig endast döden,
Att sluta mina öden!

Titus.

Otacksamme! ... Välan!

Vakt! (*Vakten kommer.*) För brottslingen utur min
åsyn!

Sextus.

Den sista afskedskyss på denna milda hand!

Titus.

Gå! tiden är förliden;

Din dom är gifven vorden:

Ej för en otacksam fins nåd på jorden.

Sextus, Duo.

Ej budskapet af döden

Den mindsta fruktan väcker,

Det endast mig förskräcker,

Att jag förrädisk var.

Titus.

Ej budskapet af döden

Den minsta fruktan väcker;

Det honom blott förskräcker,

Att han förrädisk var.

Sextus.

Ack! må för dina fötter

Titus.

Gå! hasta dina fjät!

à Duo.

Ah! non provai giammai
Nel sen più fier dolor

Tito.

Oh! del fato crudeli vicende!
Dell' affanno l'opprime l'eccesso.
Una furia si vede d'appresso
Ed un' altra nel seno li stà.

Sesto.

Oh! del fato crudeli vicendi
Dell' affanno m'opdrime l'eccesso
Una furia mi vedo d'appresso
Ed un' altra nel seno mi stà.

(Sesto si ritira. e Tito si metti a sedere.)

Tito.

Ma che giorno è mai questo? al punto stesso
Che assolverlo io voglio, ei sconocente,
E ingrato ancor diventa.

Ma quando mai troverò, giusti Dei!
Un' anima fedel? Congiuran gl'astri,
Cred' io, per obbligarmi a mio dispetto,
A diventar Crudel. Nò, non avranno
Questo trionfo. A sostener la gara
Già s'impegnò la mia virtù Vediamo,
Sepiù costante Sia

L'altrui perfidia, o la Clemenza mia.

Olà! Sesto si sciogla! Abbia di nuovo

Bägge.

Ack! aldrig än jag känt
En mera bitter sorg.

Titus.

Ack af ödet hvad rysliga lagar!
Af bekymret han tryckes till jorden,
Och sig sjelf han är furie vorden,
Sig till marter och plågor och död.

Sextus.

Ack af ödet hvad rysliga lagar!
Af bekymret jag tryckes till jorden,
Och mig sjelf jag är furie vorden,
Mig till marter, och plågor och död.

(*Sextus går ut, Titus sätter sig.*)

Titus.

Men hvad ryslig dag är denna? samma stunden
Som jag ville honom frälsa, han den otacksamme!
Otacksam dess mera blifver.

Men när skall jag finna o! Gudar!
En ädel, trogen Vän? Sjelf stjernorna svurit,
Att, mot min egen vilja,

Jag skall då bli Tyrann. Förgäfves de skola
Njuta triumphen! Att kämpa ut den kampen
Min dygd re'ns svurit har. Försökom:

Hvem mer ståndaktig är?

De uti sin trolöshet, ell' jag uti min skon-
samhet?

Hör hit! (*Vakten kommer.*) Fri vare *Sextus!*

Hafve å nyo

Lentulo e i suoi seguaci
E vita, e libertà! Sia noto a Roma
 Ch'io son lo stesso, e ch'io
Tutto sò, tutti assolvo, e tutto oblio.

Finale.

Sesto.

Tu è ver, m'assolvi, o! Augusto!
 Ma non mi assolve il Core
 Che piangerà l'errore
Fin che memoria avrà.

Tito.

Il vero pentimento;
Di cui tu sei capace;
Val più d'una verace;
Costante fedeltà.

Sesto, Publio.

Coro.

Oh! generesso! oh grande!
E chi mai giunse a tanto?
Mi trae dogl'occhj il pianto;
L'eccelsa sua bontà.

Tutti.

Eterni Dei! vegliate
Sui sacri giorni suoi!

Lentulus och hans kamrater
Båd' friheten och lifvet! (Vakren går.) Och
 vare Rom bekant,

Att jag den samme är, som dömer
 Alla efter Nåd — och oförrätter glömmert.

Finale.

Sextus.

Sannt är du tillger mig, min Förste!
 Men jag mig ej förläter!
 Jag mina brott begråter
 Så långt jag minne har.

Titus.

Är sanning i din ånger,
 Och du dess känsla äger;
 En fallen dygd mer väger,
 Än Troheten på prof.

Sextus, Publius.

Chor.

Hvad ädelmod! Hvad ära!
 Hvar tänkesätt så höga?
 Och tåren ur mitt öga
 Hans mildhet lockar fram!

Tutti.

O! Himmel! ömt bevara
 Hans blyga dygders krans!

A Roma in Lui serbate

La sua felicità!

Tito.

Troncate, eterni Dei!

Troncate i giorni miei

Quel dì, che il ben di Roma

Mia cura non sarà!

Coro e Tutti.

Eterni Dei! vegliate

Sui sacri giorni suoi &c. &c.

Fine.

Avvertimento.

Questa presente Dramatica Composizione, avendosi dovuta adattare alla Circostanza d'un personale incompleto, si è dovuto omettere grandissima parte della Poesia dell' immortale Metastasio, come anche della musica del celeberrimo Mozart, ed aggiungervi nuove parole, e nuova Musica, onde formarne un' Azione seguita, con qualche buon senso a soli tre personaggi. Nè si presume di rappresentare le Composizioni originali dei due nominati Autori.

Åt Rom med honom spara
All sällhet och all glans!

Titus.

*O! Himmel, Du mitt hopp!
Bryt af mitt lefnadslopp
Den stund, af pligt förgäten;
Jag nekar Rom min vård!*

Chor och Alla.

O! Himmel ömt bevara &c. &c. &c.

S l u t,

Som man måst lämpa detta Dramatiska arbete efter en så inskränkt personal; har man varit nödsakad utesluta en stor del af den odödlige Metastasios text och den berömde Mozarts musik, och, för att sammanbinda handlingen med tre personer, nyttja annan text och musik på sina ställen.

Ät Rom med honom spara
All sällhet och all glans!

Titus.

O! Himmel! Du mitt hopp!

Byt af mitt lefnadslöpp

Den stund, af pligt förgäten,

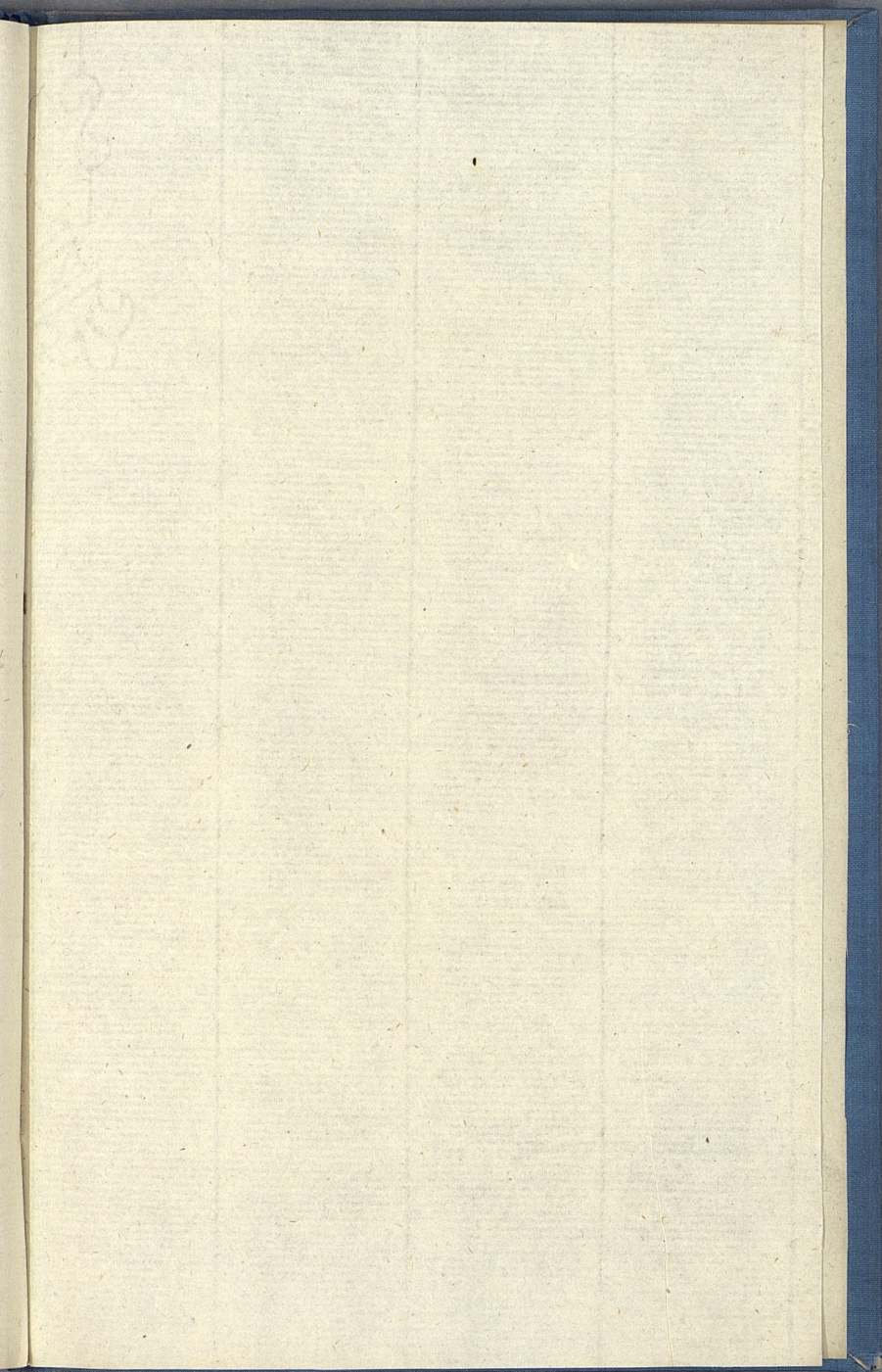
Jag nekot Rom min vord!

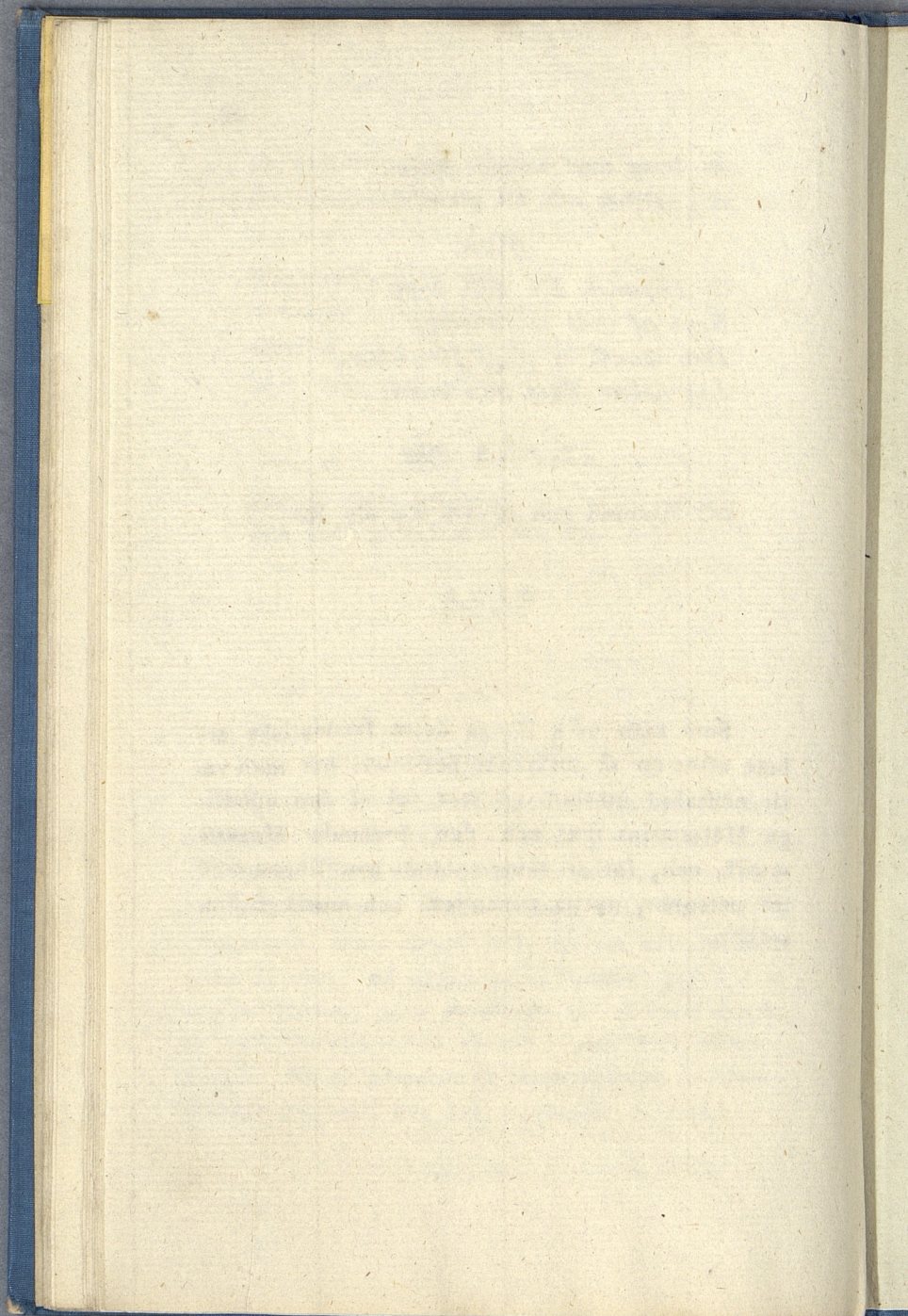
Chor och Alla.

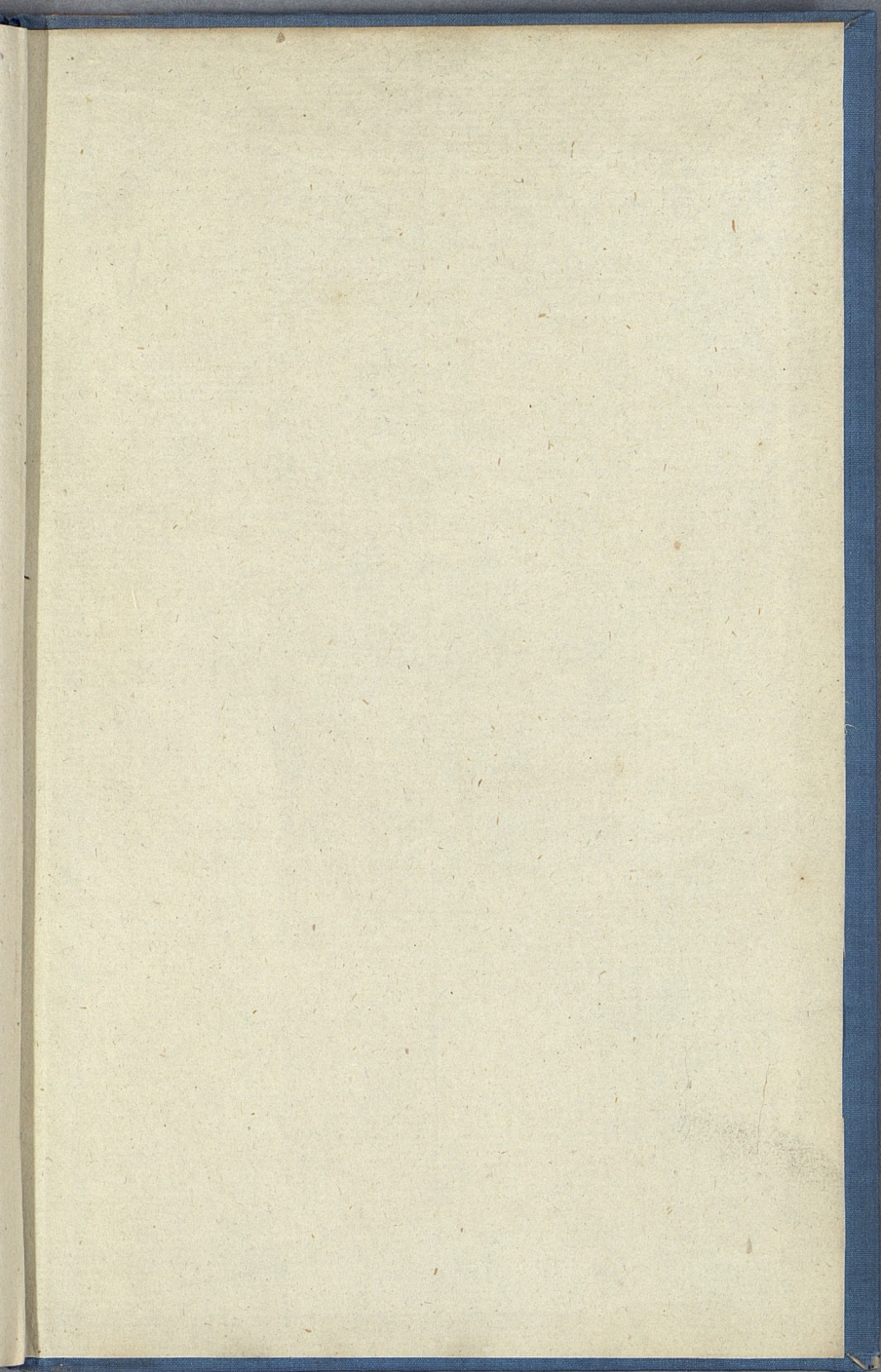
O! Himmel ömt bevars! &c. &c. &c.

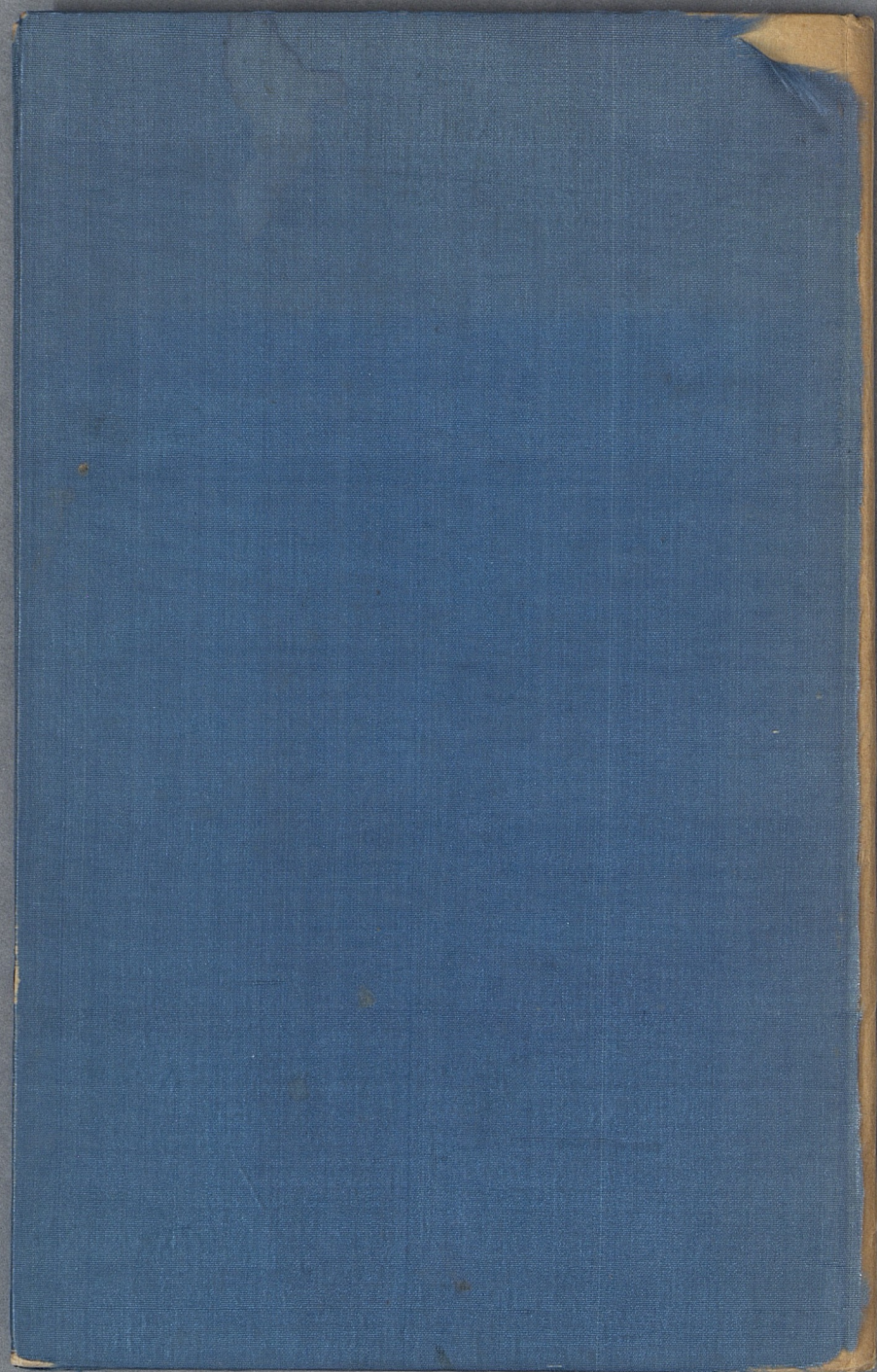
21 a.

Som man måst lämpa detta Dramatiska ar-
bete efter en så inkräkt personal; har man val-
lit nödsakad utseende en stor del af den oöf-
liga Metastasio text och den berömda Mozarts
musik, och för att sammanbinda handlingen med
tre personer, bytja annan text och musik på sina
ställen.

www.books2ebooks.eu